

Holland Symfonia en Tausk in goede vorm

■ KLASSIEK

Holland Symfonia bestaat tien jaar en hoopt dit jubileum in februari te vieren. De dirigent Otto Tausk nam alvast een voorschot. Hij is nu vijf jaar chef en vierde dit lustrum zondagmiddag met een voorbeeldig concert in de Philharmonie van Haarlem. Er waren bloemen, er waren toespraken. Sombere gedachten bleven niet uit.

Het gezelschap moet 65 procent van zijn subsidie inleveren en zal per 2013 in broodmagere gedaante verdergaan als begeleidingsorkestje voor ballet. Daarmee is het terug bij af. Holland Symfonia kwam destijds voort uit een fusie van het Nederlands Balletorkest en het Noordhollands Philharmonisch. Het was bijna te mooi om waar te zijn, een groot symfonisch apparaat onder de rook van Amsterdam, met meer musici dan de te bespe-



len podia kunnen dragen. De werkerreinen: balletbegeleiding, eigen concerten en educatie.

Op het gebied van educatie blijft de hoop nog overeind, maar de concerten zullen onherroepelijk sneuvelen. Het is doodzonde, omdat het niveau van begeleidingsorkesten aantoonbaar stijgt als musici behalve onder een toneelvloer ook geregeld op een podium mogen zitten. Tot welke hoogte Holland Symfonia en Otto Tausk in de loop van de afgelopen jaren zijn gestegen, bewees het concert van zondagmiddag.

Frisheid

Het *Octet* van Mendelssohn, in een bewerking voor strijkorkest, glom van frisheid en hartstocht. Van de voorste tot de achterste lessenaars, iedereen speelde met intense betrokkenheid. Dit was kamermuziek in het kwadraat. De *Derde symfonie* van Schubert bereikte de redelijk gevulde parterre al even onweerstaanbaar. Tausk kent de geheimen

• Otto Tausk kent de geheimen van het retorisch musiceren.

FOTO: REIN GELEIJNSE

van het retorisch musiceren. Het is een kwestie van conversatie, van opwerpen en tegenwerpen, van inhaken en interrumperen.

In de *Lieder eines fahrenden Gesellen* van Mahler ontvouwde de sopraan Barbara Kozelj zangkunst die recht tot het hart sprak. Lenig waren de lijnen, verstaanbaar de woorden. Tausk en de orkestleden voorzagen haar voordracht van een rijke voedingsbodem. De timing was ongekend subtiel. Het orkest reageerde als één organisme op de centrale sturing, alsof hier een superpianist aan het werk was. Dit kan alleen bestaan bij de gratie van een dirigent en musici die elkaar door en door vertrouwen. En dan te bedenken dat al die liefde werd gegeven met het zwaard van de toekomst boven het hoofd. Musici die doorgaan tot het bittere einde, verdienen het grootste respect.

Thiemo Wind
★★★★☆

Telegraaf 29/11/11